

PATRIARHIA ROMÂNĂ

**«COPIII SUNT UN DAR ȘI O BINECUVÂNTARE
A LUI DUMNEZEU»**

**CUVÂNTUL PASTORAL
AL SFÂNTULUI SINOD
AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE**

**Către clerul și dreptcredincioșii creștini
din Patriarhia Română**

PATRIARHIA ROMÂNĂ

«COPILII SUNT ÎN DAR ȘI O BINECUVÂNTARE
A LUI DUMNEZEU»

CUVÂNTUL PASTORAL

AL SFÂNTULUI SINOD
AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

Către clerul și dreptcredincioșii creștini
din Patriarhia Română

Însemnare: Prea Cucernicii Preoți vor citi acest Cuvânt pastoral
în bisericile parohiale, în ziua de Duminică,
1 iunie 1997.

SFÂNTUL SINOD AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

*Prea iubitului cler și dreptmăritorilor creștini
din cuprinsul Patriarhiei Române
har, milă și pace de la Dumnezeu-Tatăl,
iar de la noi arhieriești și părintești binecuvântări*

*«Precum sunt săgețile în mâna
celui viteaz, așa sunt copiii părinți-
lor tineri» (Ps. 126, 4).*

*Iubiți credincioși,
Părinți ai fiilor Bisericii noastre,*

Ne bucurăm că suntem cunoscuți și apreciați pentru credința noastră, pentru tradițiile noastre și pentru felul în care ne manifestăm la marile praznice și sărbători creștine. Aceste aprecieri se întemeiază pe o realitate vie și obiectivă a vieții și spiritualității noastre creștine, numai că ne paște un mare pericol: acela de a crede că toate lucrurile merg bine. Nu ne referim de data aceasta la aspectul material al vieții, fiindcă este limpede pentru oricine cu câte lipsuri și greutateți se confruntă credincioșii în această perioadă de timp, ci ne referim la trăirea noastră creștină, la aspectul duhovnicesc al vieții noastre.

Sunt nenumărate relele care macină vлага sufletului și trupului poporului român, dar una le întrece pe toate, pentru că pătrunde până la rădăcina tainică a vieții: *este vorba de avort*, de pruncucidere. Acest păcat strigător la cer curmă viața la aproape un milion de copii în fiecare an. Evident că pentru justificarea suprimării vieții, înainte de naștere, se invocă numeroase motive legate de starea materială a omului și anume: sărăcia unora dintre tinerii căsătoriți, lipsa locuințelor, o lege post-decembristă mai permisivă decât oriunde în favoarea avortului. Se uită însă cel mai serios motiv, care este absența unei convingeri creștine puternice, referitoare la rostul familiei și al copilului și care trece dincolo de greutatețile materiale și greutatețile tranziției.

Căsătoria creștină, ca Taină a iubirii este un act sfânt, de origine dumnezeiască în care, prin preot, se împărtășește harul Sfântului Duh, unui tânăr și unei tinere ce se unesc liber în căsătorie, care sfințește și înalță legătura naturală a căsătoriei lor la demnitatea reprezentării unirii duhovnicești dintre Hristos și Biserică. Iubirea dintre soți rodește în Taina căsătoriei multe daruri, între care cel mai mare este acela al nașterii de prunci. Fericirea celor doi este deplină și binecuvântată de Dumnezeu, atunci când apar și pruncii: *«Fericit este omul care-și va umple casa de copii»*, spune Proorocul David (Ps. 126, 5). Iubirea este energie creatoare, ea cheamă la viață și îmbogățește viața. Comuniunea dintre soț și soție nu impune numai nedesfacerea acestei legături, divorțul constituind o grea și dureroasă boală morală a vremurilor noastre, ci aduce cu sine puterea ziditoare pentru început. Consfințită în Taina căsătoriei, iubirea își găsește expresia în reciproca și tainica dăruire a celor două ființe chemate la desăvârșire spirituală și urmează o lege universală, ieșită din plinătatea darurilor dumnezeiești: *«nașterea de prunci»*. Această iubire, însă, ieșind de la Dumnezeu se întoarce tot la El, nu singură, ci cu spor de viață nouă și sfințită de o altă taină: copiii. Lumina din sufletul copilului pregătește cu anticipare venirea Împărăției lui Dumnezeu. De aceea Mântuitorul vede în copil prototipul cetățeanului Împărăției cerurilor: *«Adevărat zic vouă: de nu vă veți întoarce și nu veți fi ca pruncii, nu veți intra în Împărăția cerurilor»* (Matei 18, 3).

A avea copii, înseamnă a primi binecuvântarea lui Dumnezeu în casa ta și în sufletul tău. Cei ce nu iau aminte și disprețuiesc o familie cu copii, sunt oameni fără frica lui Dumnezeu. Când vezi o mamă cu pruncul în brațe, ai în față icoana Maicii Domnului cu Dumnezeiescul Prunc Iisus Hristos în brațe și te gândești la cuvintele Mântuitorului: *«Cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primește»* (Matei 18, 5).

Nașterea de prunci atrage după sine în fiecare familie o mare responsabilitate. Părinții lăcrimează și trudesc tainic la soarta copiilor lor cărora le dau naștere, aducându-i în trup care este lăcașul sufletului. Se îngrijesc de cele necesare

creșterii trupești, dar sunt profund responsabili și de formarea lor duhovnicească. Copiii moștenesc de la părinți nu numai particularități fizice, ci și trăsături morale. Copiii poartă în ei calitățile și, din păcate, și unele defecte ale părinților. De aceea, și răspunderea viitorului părinte este foarte mare. De aceea, o viață curată până la căsătorie este premisa nașterii de copii sănătoși, sufletește și trupește, care vor fi mai târziu bucuria părinților lor.

Iubiții noștri fii sufletești,

Cu durere vedem că în lumea noastră nu toți oamenii sunt cu frica lui Dumnezeu și, încercați de greutate, sau ispitiți de o viață mai ușoară, uită lesne de poruncile lui Dumnezeu. Așa se face că până și rostul căsătoriei poate fi răstălmăcit până la pervertire. Mulți văd în ea fie doar un mijloc lesnicios de a dobândi plăceri, fie o asigurare împotriva neputințelor de la bătrânețe și nicidecum o Taină sfântă a comuniunii și a iubirii. Nu-și dau seama de faptul că menirea căsătoriei este desăvârșirea personală a soților și nașterea de prunci. Uitarea acestui lucru generează egoismul dus până la limită, uneori întemeiat pe argumentul sărăciei materiale și îi determină pe unii dintre semenii noștri să nu-și dorească prunci. Tragic pentru ei și pentru neam este că, dacă totuși ei se zămislesc în pântece, recurg cu o iresponsabilă ușurință la oribila crimă a *avortului*. Ba se întâmplă ca uneori și, din păcate tot mai frecvent ca, tinerii luați de valul păcătoșeniei, ce-l revarsă puterea celui rău în lume, greșind înainte de căsătorie, și aflându-se în fața unei sarcini să recurgă cu ușurință tot la această fărădelege. Porunca a 6-a din Decalog spune limpede: «Să nu ucizi!» (Ieșire 20, 13). De aceea, nu numai oamenii Bisericii, ci și medicii, antropologii și biologii cinstiți, ne spun că avortul, din moment ce întrerupe o viață cu identitate separată, este crimă. Embrionul, din momentul conceperii, este viață cu existență, cu identitate de sine, individ cu toate drepturile.

Consecința acestui principiu fundamental — și anume că embrionul este o persoană din momentul conceperii — este aceea că femeia care avortează copilul, cu voie, săvârșește

ucidere ; iar complicitatea la avort a bărbatului și a medicului ginecolog, este complicitate la crimă. Pentru Biserica Creștină avortul nu este un oarecare act nepermis, ci este, fără nici o nuanțare, omor ; omor mai grav și mai oribil decât altele pentru că ia dreptul la viață unei ființe omenești înainte de a fi gustat din aceasta și mai ales înainte de a se învrednici de Sfântul Botez.

Lipsurile materiale nu sunt un argument serios pentru a justifica avortul. Poți ucide pe altul ca să trăiești tu ? Iar pe de altă parte, Dumnezeu îi dă fiecăruia pâinea cea de toate zilele. Ba s-a observat și faptul că aversiunea față de copil crește odată cu avuția. Iată de ce s-a și constatat că în zonele bine situate economic, există de multe ori o natalitate scăzută.

Tinerii căsătoriți, soții în general, ducând o viață de familie cumpătată, trebuie să primească binecuvântarea cerului, născând și crescând copii. N-am dorit să intrăm, cu îndrăzneală, în cea mai intimă taină a iubirii : comuniunea dintre soț și soție. Dar ne-am văzut siliți, în calitate de părinți sufletești, care ne adresăm unor părinți, să vă împărtășim aceste gânduri, pentru că deși suntem un popor creștin și evlavios, batem un trist record în lume cu întreruperile de sarcină și cu familiile destrămate prin divorț, care se înmulțesc de la o zi la alta.

Iubiții noștri, fii și fiice sufletești,

Toate păcatele sunt urâte de către Dumnezeu. Crima, însă, din rândul căreia face parte și avortul, este un păcat din categoria celor strigătoare la cer. Sângele vărsat strigă la Dumnezeu pentru răzbunare. Nici un atentat împotriva copilului nu rămâne fără urmări. Nu numai avortul, dar și contracepția, au urmări grave și dureroase. Violarea legilor naturale, așezate de Dumnezeu, prin practici anticoncepționale presupune și expunerea la sancțiuni ulterioare. Natura nu se lasă înșelată fără ca sănătatea femeii, mai ales, să nu resimtă loviturile răzbunătoare ale ei.

Dincolo de consecințele tragice ale avortului asupra mamei în particular și asupra familiei în general, acest păcat are urmări catastrofale, cu consecințe de nebănuit și pe tărâm

național. De aceea, considerăm că acest aspect l-ar putea observa cu mai multă atenție și forurile legiuitoare, reanalizând condițiile liberalizării avortului. Noi am fost un neam sănătos și viguros, însă nu după mulți ani, dacă vom continua așa, vom deveni o țară îmbătrânită, lipsită de vlagă și perspectivă, aducând atingere gravă ființei biologice și spirituale proprii. Ne place să ne lăudăm cu înaintașii noștri, și nu e rău, dar ei aveau o altă mentalitate. Oricât de greu le-ar fi fost, ei aduceau copii pe lume și-i creșteau în frică de Dumnezeu. Când iudeii se lăudau cu strămoșul Avraam, Mântuitorul le-a zis: «dacă ați fi fiii lui Avraam, ați face faptele lui Avraam» (Ioan 8, 39).

Nădăjduind că aceste frământări și tristeți din sufletele noastre vor ajunge la inimile frațiilor voastre, mame și tați, tineri și bunici și că împreună vom medita serios asupra perspectivei noastre vremelnice și veșnice, atât ca Biserică, cât și ca neam, vă împărtășim părintești binecuvântări și ne rugăm Bunului Dumnezeu ca pruncii și nepoții să vă crească frumoși și sănătoși «*ca niște vlăstare tinere de măslin, împrejurul mesei voastre*» (Ps. 127, 3).

Președintele Sfântului Sinod

† TEOCTIST

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române